

Միսաք Մեծարեւնց

Առտվան արևի մեջ

Ահա՛ կ'անցնի ցայգս անքուն,
մութին ծածքը կը մաշի.
ու կը կայթե կույսն այգուն
իր քողքին մեջ մըշուշի:

Անցան սայլերն ալ դանդաղ,
ու մըշակներն երգեցիկ,
ու բանվորներն ու հոտաղ՝
ճամփաներեն բալաճիգ:

Ճառագայթներ խուսափուկ
լիճերուն մեջ կը խաղան,
և հանկարծ թույր մը դեղձան
կը ներկե ջուրը փափուկ:

Ու բոցեղեն լեզվակներ
կը ծըծեն մեզն համորեն,
արևին կյա՛նքն հրրեղեն,
արևին փա՛ռքն անըստվեր...:

Հոգիես ներս կը խուժե
քրքումն ալիքի նըման,
և հովիկին առտրվան

գինովությունն հաշիշե:

Լիճը բոսոր հարսնուկի,
ցորենի ծովը կանանչ,
կը հծծին տաղն անճանաչ
մըտերնասաց շրշուկի:

Ու մարմանդները ճանճկեն,
ու սարերը կապտորակ
եղկ հծծյունով մը կ'երգեն
լույսին ոսկի պատարագ:

Տունկեր ռեհան ծաթրինի
կը ծըխեն խունկ մը վայրի,
որ կ'ամպանա ու կ'այրի
բուրվառին մեջ արփենի:

Հոգիես նե՛րս կը խուժե
քրքումն ալիքի նրման,
և հովիկին առտրվան
գինովությունն հաշիշե...: